

tens skola i Norrköping skall konkurrera på lika villkor med redan befintliga korrespondensinstitut.

Stockholm den 14 april 1967

Yngve Holmberg (h)   Rolf Kaijser (h)   Gunnar Wallmark (h)
Ingrid Diesen (h)   H. Bertil Lidgard (h)   Gunvor Stenberg (h)
E. G. Hübinette (h)   Henrik Åkerlund (h)   Paul Brundin (h)
J.-A. Arvidson (h)   Roland Lundberg (h)

Nr 794

Av herr Jansson, Paul, m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 85, angående vissa åtgärder inom vuxenutbildningens område m. m.

(Lika lydande med motion nr 988 i Andra kammaren)

Stockholm den 14 april 1967

Tage Johansson (s)   Sture Palm (s)   Paul Jansson (s)
Yngve Persson (s)

Nr 795

Av herr Nyman m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 85, angående vissa åtgärder inom vuxenutbildningens område m. m.

(Lika lydande med motion nr 994 i Andra kammaren)

Den snabba ekonomiska och tekniska utvecklingen medför behov av utbildning som syftar till att ge yrkesutövarna nya kunskaper och färdigheter, s. k. fortbildning.

De statliga förvaltningarna, främst försvaret och de affärsdrivande verken, har utbildning ofta föredömligt ordnad för sina anställda, det gäller såväl grundutbildning som fort- och vidareutbildning för yrkes- och befattningskompetens.

Inom den privata sektorn beräknas företagen satsa omkring en halv miljard kronor om året på utbildning, varav enbart på tjänstemanna- och företagsledarsidan 300—400 miljoner kronor. Mellan 0,2—2 % av företagens omsättning går grovt räknat till utbildningskontot enligt en forskargrupp vid Göteborgs universitet.

I synnerhet de större företagen anordnar interna kurser i tekniska, ekonomiska och administrativa ämnen. Därtill kommer intresseorganisationernas omfattande kursverksamhet samt en mängd andra kursanordnare, som utnyttjas av näringslivet. Av drygt 350 000 tjänstemän inom industrin beräknas under ett år 100 000 genomgå utbildning i olika former, främst fortbildningskurser.

I proposition nr 85 angående vissa åtgärder inom vuxenutbildningens område har tyngdpunkten lagts på gymnasial och förgymnasial utbildning av vuxna. Hela det ovan beskrivna vuxenutbildningsområdet har alltså utlämnats. Departementschefen framhåller visserligen i propositionen att det är »betydelsefullt att utbildnings- och arbetsmarknadsmyndigheterna skaffar sig kännedom om den utbildningsverksamhet som t. ex. organisationer, myndigheter och företag bedriver. Ett underlag kan därigenom erhållas för ett vidare planeringsarbete inom vuxenutbildningsområdet.»

Vi vill framhålla, att detta område är ett av de betydelsefullaste i fråga om vuxenutbildning och ger snabb effekt då det gäller den ekonomiska utvecklingen. Samhället har visserligen sett som sin väsentligaste uppgift i detta sammanhang att svara för omskolnings- och bristutbildning. Vi tror att i framtiden även näringslivets egen utbildningsverksamhet borde stimuleras av samhället.

I samband med genomförandet av den nya yrkesskolan kommer anspråken på näringslivets inskolnings- eller färdigutbildningsverksamhet att avsevärt öka, vilka dryga kostnader näringslivet får allt svårare att ikläda sig. Samhället borde ha största intresse av att stimulera yrkeslivets vuxenutbildning i än högre grad än vad som sker.

De större industribranscherna har sedan några årtionden tillbaka haft utbildningsorgan, som hittills visat sig ha en betydelsefull uppgift för näringslivets vuxenutbildning.

Förebilder då det gäller system med branschorgan för vuxen- och yrkesutbildning och därtill knutna konsulter är såväl Holland som England, där all praktisk utbildning i huvudsak sker inom företagen och med branschorganens hjälp. I England har i »Industrial Training Act 1964» riktlinjerna för branschråden (Training Boards), dragits upp. De ekonomiseras av staten, och styrelsen utses av arbetsministern.

Ett stärkande av branschorganisationernas utbildningsorgan skulle kunna medverka till att utveckla den yrkespedagogiska forskningen, som fortfarande är så eftersatt i vårt land. En sådan forskning kan vara av ett internordiskt intresse, aktualiserat av en gemensam nordisk marknad.

Frågan om vilket system som skulle passa i Sverige då det gäller statens medverkan i att stimulera näringslivets vuxenutbildning i framtiden är en komplicerad fråga, som vi anser behöver utredas i samverkan med näringslivets egna organisationer.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning i samråd med näringslivets organisationer om lämpliga åtgärder i syfte att stimulera yrkeslivets vuxenutbildning.

Stockholm den 14 april 1967

Sven Nyman (fp)

Stig Stefanson (fp)

T. V. Mattsson (cp)

Nr 796

Av herr Olsson, Johan, m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 85, angående vissa åtgärder inom vuxenutbildningens område m. m.

(Lika lydande med motion nr 992 i Andra kammaren)

I proposition nr 85/1967 angående vissa åtgärder inom vuxenutbildningens område föreslås, att huvudmannaskapet för vuxenutbildningen bör ligga hos primärkommunerna och att den bör ingå som en del av det kommunala skolväsendet.

Vi delar uppfattningen att vuxenutbildningen bör ligga under *samma huvudman* som den gymnasiala utbildningen. När det gäller gymnasiet och fackskolan har riksdagen beslutat att huvudmannaskapet skall vara primärkommunalt. Beträffande yrkesutbildningen föreligger ännu inget sådant generellt beslut. Med hänsyn till det föreliggande förslaget från yrkesutbildningsberedningen om integrering av nämnda utbildning med gymnasiet och fackskolan synes frågan om huvudmannaskapet för såväl vuxenutbildning som gymnasial utbildning nu böra aktualiseras.

YB diskuterar i sin utredning olika alternativ av huvudmannaskap för ett